

LA REENCARNACIÓ (Novel·la)

Capítol I

El suïcidi va ser per a ell un alliberament. Mentre feia el trànsit anava reflexionant sobre l'encertat de la seva decisió. A mesura que el no res se n'anava apoderant de la seva consciència estava més segur de l'oportú del seu acte. El verí anava paralitzant els seus membres però el seu cervell anava funcionant meravellosament. Es veia lliscant el seu ser, ja incorpori, per una pista que convergia en un punt allà en el profund de l'escena, ingràvid el seu torrent de molècules dibuixant la seva antiga silueta d'humanitat. Havia esgotat el seu temps i amb ell, naturalment, el seu espai i ara en aquell moment sense mesura o dimensió es veia aspirat per un punt final i primordial, perdut o recobrat l'origen del seu ser, com els punts omega i alfa simultàniament.

Quanta indecisió! Inútil per necessària, tardana per ineludible. Però per fi, amb ajuda, és veritat, va emprendre l'acte alliberador. La seva companya, sense complexos hipòcrites, prometent-li la seva companyia en el punt final i primordial, el va abraçar en l'últim segon. I allà va quedar amb el seu cos material o perceptible mentre que ell empenia el viatge sense la companyia del seu temps i el seu espai.

Com raig de llum recorre el cosmos traspasat el punt. Ja no és sinó una vibració d'energia en un buit inquietant, bressol de l'incommensurable, pla i ondulat, sense babord ni estribord en aquell abisme universal. Però ell continua conscient. Segueix sabent que es troba allà, en l'innominable. Fins que un forat negre es travessa en el seu erràtic i caòtic camí i àvid de qualsevol hàlit còsmic ho absorbeix violentament, instantàniament, sense deixar-se un sol dels diversos universos amb els quals la caòtica composició de la seva partícula l'ha dotat. Allà es va apagar la seva consciència o va quedar submergida i aixafada entre la infinita densitat de l'energia negativa. Aquesta va ser la seva verdadera mort, la seva desaparició real.

Mentre les seves molècules van estar configurades en cèl·lules formant un cos, el seu cos, la consciència dimanava d'aquest tipus d'existència. Així va ser durant seixanta-sis anys, període curt per a l'esperança de vida dels seus contemporanis. Potser si no hagués hagut suïcidi, hauria arribat als setanta i tants, encara que a costa de tractaments dolorosos invalidants.

Va succeir en l'any dos mil, el gener, just al retorn del seu últim viatge a París, on va ser a manera de comiat. Encara va poder veure la torre Eiffel amb els seus grans números lluminosos indicant els dies que li quedaven al segle XX. Si no hagués estat perquè existia Barcelona no s'hagués mogut de París al qual va arribar per primera vegada l'any setanta, de passada però on va viure deu anys. Es trobava a la seva mesura a la ciutat francesa però Barcelona va restar en el mateix lloc i finalment no va poder resistir a la seva crida i va tornar al refugi primigeni. També va ajudar la recuperació de la democràcia doncs Barcelona va prendre pols amb ella.

Tot va començar just en el moment d'obtenir la jubilació. És ja un clàssic el que la salut comencés a fallar just en el moment en què, alliberat de càrregues professionals, podia dedicar-se del tot a aquelles ocupacions o aficions sense valor afegit. Així havia programat investigacions personals sobre fenòmens paranormals, per exemple. També sobre les fonts del poder polític, especialment els provinents de la violència com les temptacions pretorianes del nostre exèrcit en el curs dels últims dos-cents anys.

El primer avís li va arribar un matí quan recent esmorzat va començar a veure doble, és a dir, els contorns dels objectes es difuminaven formant una doble línia i cap a un costat, fora del nucli central de la visió, apareixia una petita taca blanquinosa. Aquest fenomen li va durar uns deu minuts per després, recuperada la visió normal, sentir un terrible mal de cap que, fins i tot, li va produir el vòmit de l'esmorzar. Una vegada alliberat l'estómac va anar disminuint la intensa migranya fins a desaparèixer al cap d'uns minuts. No es va alarmar per això i va pensar que havia de graduar-se les ulleres de llegir després d'uns quans anys utilitzant les mateixes. De moment no va relacionar el trastorn de la vista amb el desajustament de l'estómac ni tampoc amb el mal de cap. En qüestions de salut era un llec ja que havia gaudit sempre d'una salut envejable. Ni una malaltia ni operació havien alterat el funcionament de la màquina. Va arribar a aquesta edat de jubilació, seixanta-cinc tacs, com una rosa.

Després va venir un lleuger però persistent bronzit en les seves oïdes perceptible especialment quan en el seu exterior hi havia un total silenci. Va pensar que el seu cervell volia fer patent el seu funcionament, idea corroborada pels malsons de tot gènere que van envair els seus somnis. Es calmava recordant aquell proverbi xinès que si a la seva edat no tingués cap molèstia és que estava mort.

Però a instàncies de la seva dona, a força d'insistir, es va fer un reconeixement mèdic. El diagnòstic va ser taxatiu: tenia un tumor cerebral el desenvolupament del qual ja no es podia aturar ni extreure. El metge li va pronosticar un màxim de sis mesos de vida, és a dir, no arribaria a la primavera següent, això sempre que se sotmetés a un dur tractament mèdic, sinó no anava a durar més de tres mesos i amb grans dolors i trastorns.

Amb el coneixement del seu pròxim final íntimament incrèdul, racionalment convençut, va començar a preparar-se per al viatge, a organitzar les maletes que forçosament anava a oblidar a l'andana. Aquesta tasca va poder distreure la seva ansietat però per molt poc temps, un parell de setmanes pel cap alt, després del cop fort de la notícia. Tot això li va semblar tremendament injust ja que estava en l'etapa més creativa de la seva vida. Potser fos l'experiència de la seva edat o la maduresa del seu cervell, però vessava vitalitat, amb múltiples projectes, a quin més ambicions i atraient. Però l'únic projecte que s'escapava de les seves possibilitats i voluntat era el del seu propi final. Era un projecte imposat a la seva voluntat, contra la seva voluntat. D'això va començar a germinar la idea del suïcidi ja que tenia el doble avantatge d'evitar-li dolors i agonia mentre li permetia programar la seva fi, el moment i la forma. Es deia que era un privilegiat en saber quan arribaria el seu final, doncs la incertesa que genera la

ignorància de la data de la mort és, pensava, la font del nostre anhel vital o pessimisme. Aquestes digressions mentals li servien, segurament, per calmar la seva desesperació.

El cordill de grans de sorra precipitant-se d'un recipient a l'altre del rellotge de sorra de la seva vida anava esgotant l'exigu grapat que li restava. Eren una imatge obsessiva que li assaltava totes les nits quan entrava en el mig somni i fins i tot podia sentir el lliscar dels grans de sorra. Sempre havia manifestat que no temia la mort però ara que la sabia pròxima el terroritzava. Segurament succeeix el mateix a tot el món però que no era cap consol com allò que "a tots ens arriba l'hora". Encara sent una obvietat que no admet excepcions també tenia dret a pensar que potser ell podia ser immortal o almenys morir quan ho decidís ja que també això de la immortalitat era horripilant. La transmutació dels budistes era una solució formidable però ell no creia en religions encara que en el trànsit de saber que s'apropa la mort potser era un recurs on agafar-se.

També va pensar que la mort era un trànsit, és a dir, volia pensar en aquesta possibilitat. Pensament gens original però summament atraient pel que va fer un repàs de les teories sobre això que coneixia fora de les estrictament religioses. De totes elles va escollir un parell en les que va intentar aprofundir. La primera era la de la reencarnació i la segona era la formulada per un tal doctor Weiss. De fet tenien els mateixos plantejaments: el cos mor però la vida continua en un altre cos. A partir d'aquesta premissa la qüestió és el coneixement i identificació d'aquesta vida que continua en cossos i vides diferents. La prova és el record que les persones tenen d'aquestes vides passades. El misteri és la naturalesa d'aquesta vida, és a dir, d'aquestes vides ja que són moltes i amb trajectòries diferents. Els anomenen "esperits" o "energies". Segons el doctor Weiss en els períodes intermedis d'aquests ens, esperits o energies, en encarnar-se en un cos, es carreguen de "saviesa" de manera que aquesta nova persona o cos tutela a un altre cos convertint-se en el seu "mestre", estadi superior d'aquests ens. En conseqüència cada un de nosaltres podem tenir un "mestre", una espècie d'àngel de la guàrdia o mecenes, que al llarg de les nostres successives vides tindrem a mà, amb més o menys fortuna.

Va ser un veí d'escala el que li va explicar aquesta teoria amb el que tenia una certa amistat des de feia uns quants anys. La seva dona li va explicar a la dona d'aquest veí la seva situació i immediatament el veí va irrompre en la seva vida amb força i amb la seva teoria de la qual era un entusiasta seguidor. Segurament en una altra situació hagués rebutjat tal acostament interessat i missioner però com no era el cas el va acollir amb esperança.

A partir de llavors van passar tardes senceres de diàleg entre els quatre ja que les dones es van sumar, participes i crèdules. Resulta que aquesta teoria era més que retòrica i hi havia un ampli cercle de persones unides en una espècie de secta o grup social. No semblava que hi hagués cap finalitat econòmica o sectària i l'activitat no anava més enllà que la de transmetre's les seves experiències d'altres vides i recerca dels mestres.

L'esperança de l'Adrià raïa en localitzar les seves altres vides i si aconseguia aquesta heroïcitat tindria la seguretat que si bé, sens dubte, moriria amb el seu cos actual, tard o aviat reapareixeria amb un altre cos i en una altra època futura. Era el trànsit, el bàlsam, la droga que necessitava per afrontar la seva mort anunciada i imminent. Quin mètode emprar per recordar o reviure en la seva imaginació aquestes altres vides? Com es tractava, segons el seu veí, d'una teoria científica no era qüestió de proferir conjurs o crides a l'inframón sinó intentar-ho amb l'hipnotisme i la regressió. Naturalment per a això necessitaven un especialista, assumpte oportunament resolt amb un company del veí, creient del mateix grup o credo.

A tot això l'estat de l'Adrià es va agreujar. Va tenir una severa crisi. Sotadament, li va escometre durant la matinada, amb prou feines despuntat un dia grisenc i plujós. Es va despertar amb la sensació d'estar emmanillat i sense tacte a les mans. Va cridar a la seva dona amb un crit ronc de socors, de timbre desconegut pel que el sobresalt d'ella va ser majúscul. Ni fred ni calor, ni suau ni aspre, les seves mans eren com peces articulades de metall, no notaven gens. Estranyes i alienes al seu cos, com aquelles que Sartre tan bé descrivia en la Nàusea. Però mentre aquelles eren un símptoma existencial i psicològic, aquestes, les seves, eren un símptoma de disgregació del seu aparell nerviós, gairebé trencat el cablatge sensorial. Alterat va agafar amb aquelles extremitats estranyes els pits de la seva dona mig incorporada al seu costat que va donar un salt al contacte fred i opressiu dels dits convertits en tentacles, descontrolada la mesura de la seva força. Ella li va agafar les mans, lliurant-se de la presa i les va llançar amb gest enèrgic, lluny de si, sobre el pit de l'Adrià, on van rebotar inerts, saltant a continuació del llit conjugal. Va encendre la llum i va mirar, espantada, al seu marit, que, contemplava, amb sorpresa, les seves mans a menys de deu centímetres dels ulls.